

Marcellus

Eenzame scooter

De mensen kijken hem geërgerd na. Ze vinden hem roekeloos en asociaal. Ze zien in hem het zoveelste voorbeeld van de jeugd die 'geen besef van respect heeft'.

Hij geniet van zijn snelheid, het geeft hem het gevoel van vrijheid dat hij op dit moment zo mist. Hij geniet van het geluid van zijn scooter, waar hij dagenlang aan heeft gesleuteld. Hij gaat er trots op dat hij dit zelf heeft bereikt: hij kán iets.

Hij is gestopt met zijn studie – niet uit luiheid zoals anderen denken, maar omdat hij er niets leert. Hij is te slim en te volwassen om een dictee op niveau van de basisschool te moeten maken. Hij is te ongeduldig en hij wil te snel 'iets doen', om theorie te bestuderen waarvan niet direct duidelijk is wat je ermee kunt. Hij is een kind van onze tijd, opgevoed door een cultuur van snelheid en nut. Een cultuur ook van onzekerheid, waarin elk perspectief ontbreekt.

Sinds enige dagen is het uit met zijn vriendin. Zij wilde niet dat hij met zijn vrienden op vakantie wilde om gezellig samen plezier te maken. Ze beseft niet dat het zijn geloofsgenoten zijn: ze willen niets liever dan nuttig zijn, maar niemand zit op hen te wachten.

Zijn onverschilligheid is niets anders dan een protest: wat hij wil, kan niet. Zijn snelheid is niets anders dan een vorm van meditatie en concentratie om zich te bezinnen op wie hij is en wat hij wil. Voor wie geleerd heeft om met andere ogen – de ogen van een ander – te kijken, is de eenzame scooter een moderne gestalte van de aloude pelgrim.

Daar rijdt hij. De mensen kijken hem geërgerd na. Hij verdient dit niet, hij verdient respect en bewondering. Er is veel lef nodig om in deze tijd jong te zijn.